

gange, fast. Det er en fast ramme, som ikke må overskrides.

Det, som jeg har sat mig for, er at sikre, at AUF-rammen bliver brugt til arbejdsmarkedsuddannelser, hvor der er et reelt behov. Altså med andre ord: i stedet for et udbudssystem, som den tidligere regering valgte, så at indføre et mere efterspørgselsstyret system, hvor de uddannelser, som bliver gennemført, også sker dér, hvor der er et reelt behov.

Denne efterspørgselsstyring søger vi gennemført ved, at vi for det første har fjernet den skatteskrue, som den tidligere regering havde valgt at indføre, og i stedet erstattet med en deltagerbetaling, da jeg er af den meget simple opfattelse, at når man selv skal have penge op af lommen, så vurderer man også behovet. Dermed har vi en bedre sikkerhed for, at de offentlige ressourcer bliver brugt dér, hvor der også er et reelt behov.

Men for at sikre, at AUF-rammen som sagt ikke overskrides, har jeg været nødt til her i indfasningen af det nye økonomistyringsystem at kombinere deltagerbetalingen med lofter på en række områder. Og som jeg netop svarede hr. Carsten Hansen, er lofterne ganske enkelt en nødvendighed for at sikre, at vi ikke overskrider AUF-rammen.

Så må jeg sige til fru Lissa Mathiasen, at det er en misforståelse, hvis jeg er blevet opfattet i retning af, at der bliver tale om at tilføre AUF-rammen yderligere midler.

Så vil jeg sige til hr. Carsten Hansen, at for så vidt angår hele diskussionen om ledige, herunder ledige, som har ret til 6 ugers selvvalgt uddannelse, går jeg ud fra, at hr. Carsten Hansen er opmærksom på det, som Socialdemokratiet faktisk har aftalt med regeringen i forbindelse med »Flere i arbejde«, som jo betyder, at man som ledig, hvis man har sådan en handlingsplan, så også kan få arbejdsmarkedsuddannelser. Men så bliver det naturligvis finansieret af arbejdsformidlingen, altså i Beskæftigelsesministeriets regi. Det er det, der ligger i aftalen omkring flere i arbejde.

Kl. 15.30

Carsten Hansen (S):

Jeg er glad for ministerens tilsagn om, at hun vil sikre sig, at pengene bliver brugt de rigtige steder. Men kan ministeren så ikke bekræfte, at det faktisk er sådan, at der sidste år var temmelig mange penge, der ikke blev brugt på grund af det meget russiske system vi havde med ram-

mer og lofter og kvoter og deltagerbetaling? Altså der var en række midler, der ikke blev brugt. Vil ministeren garantere, at pengene bliver brugt til det, de er sat af til, således at de arbejdsløse ikke banker hovedet mod loftet?

Og kan ministeren så ikke bekræfte, at det faktisk er sådan, at hvis en skole har ramt et loft, kan den arbejdsløse ikke få det kursus, den arbejdsløse gerne vil have? Jeg synes, det kunne være befriende med lidt klar tale her.

Bjarne Laustsen (S):

Ministeren siger, at der ikke er flere penge, og at man ikke må have lov at hæve rammen. Hvem siger det? Hvem er det, der har besluttet, at der kun må bruges så og så mange penge til det? Det kunne jeg da godt tænke mig at vide.

For er det ikke sådan, når ministeren nævner »Flere i arbejde«, at der er god logik i at bruge uddannelsespenge i forbindelse med opkvalificering? Det har vist sig, at den hurtigste vej til at få et arbejde er, at der er knyttet uddannelsesmidler sammen med projektet. Derfor er det da tosset, at regeringen lægger en bremse på sig selv med hensyn til at få folk i arbejde.

Lissa Mathiasen (S):

Det er jeg ked af. Jeg er meget ked af, at det ikke beror på en misforståelse, og at ministeren her giver udtryk for, at der ikke vil være mulighed for flere penge.

Men jeg vil godt høre: Kan det virkelig være ministerens og regeringens alvorlige mening, at de mennesker, som har trukket allermindst på samfundets uddannelseskonto, de mennesker, der har den korteste eller ingen uddannelse bag sig, at det er de mennesker, som i øvrigt sidder yderst, sidder svagest, sidder mest usikkert i forhold til at have et arbejde, nu er dem, der skal betale for regeringens spareplaner? Er det virkelig rigtigt?

Undervisningsministeren (Ulla Tørnæs):

Jeg er helt enig med fru Lissa Mathiasen i beskrivelsen af, hvad der er arbejdsmarkedsuddannelsernes rolle. Derfor kan jeg understrege over for fru Lissa Mathiasen, at det er lige præcis det, der er vores mål, og det er lige præcis det, der er vores mål med de ændringer, som vi søger at gennemføre, nemlig at uddannelserne gennemføres dér, hvor der er et egentligt behov. Så jeg er helt enig i fru Lissa Mathiasens beskrivelse af arbejdsmarkedsuddannelsernes rolle.